

Kántor Zsolt

Extravagáns shopping

Ép poétika, Op. 01.

A fogvájó henger alakú doboza és a rajta forgatható fedél esztétikája praktikus célokat szolgál. Elfordítod a lukak fölül a zárat, és kipotytyan a túhegyes, simára csiszolt gerely. Már tolhatod is a szádba, ami az ízek és a nyelv helye. Arra szolgál, hogy a beszorult dió- és manduladarabok, vagy épp a mazsolacafatok kijöjjenek a fogak közül.

A nyelv központi szerepet kap az emlékezésben. Ő kívánja meg az árut. Persze a szem és a menóra alakú elme összhangja játssza a kottát. S a nyelv csak rezonál a gondolatok koncertjére. Kitágul a pupilla egy helyes kis pralinédoboz láttán. Pláne, ha dombornyomással van a fedelén egy szem meggy vagy egy málna. A nyálelválasztás megindul, a nyelv már be is kapcsol. Szinte előre érzi a csokoládé sűrített zamatát. S közben a kéz a pult felé nyúl. A megfontoltság a pénztárca cipzárját húzogatja. „Erre még lesz fedezet.”

Majd előveszed a citromsárga négyzetlapocskára kék túfilccel írt listád, és reflektálsz saját művedre, mintha te volnál a passzus befogadója. Elfog a szöveg öröme. Abszurd, hogy a liliumillatú öblítő a majonéz és a szagos kukazsák társaságába került. De az a textusoszlop sem rossz, amelyikben így sorjáznak a szavak: citrom, koton, zacskós kávé, vattalabdák, szalonna és zuhanyrózsa. Majd legalul a csekkbefizetés szerepel, mint lelki teher. A kellemes bolt után a posta számhúzó várakozása következik. És a bankkártya odatartása a kivégzőosztag elé. De ahogy az Ige mondja: azzal a mértékkel mérnek neked, amilyenel korábban te mértél. S amit szeretnéd, hogy csináljanak veled, azt tedd te is másokkal.

Közben jön bevétel is. Füttyent a mobil. Egy irodalmi lap átutalja a tizenhétezer forintot a tanulmányodért. „Esszé, ne esszét!” S eszedbe jut, hogy a teaízesítőt citrompótlóként aposztro-

fáltad a minap. És hogy mindjárt jönnek fölszerelni az új gázórát. Hazafelé még a kis boltban krumplit, tejet és kenyeret veszel, mert itt a legolcsóbbak a leghétköznapibb hozzávalók. Mihez is? A létezés elkészítéséhez.

Apropó. Miért is vásárolunk ennyi mindent? Miért hisszük, hogy az árucikk tulajdonost vált azáltal, hogy a lakásunkba kerül az utcáról? Hiszen bepakoljuk a szánkba, hogy a nyelvünket szolgáljuk ezzel is. (Meg a hasunkat, aminek az atmoszférája a szellem helye.) És eltűnnek a testünkben a csokik, a hasábburgonyák, a pacalok és a lila káposzták. Majd hamar el is hagynak bennünket. Így semmi nem marad a miénk. Csak a dolgok emléke olvad a nyelvünkre.

Megint a nyelv jön szóba, mint navigátor. Ahogy benne vannak a nyelvhúsban az ízek, úgy a beszédben a színek. Közben egy hídon mész át, a holtág nézi a fellegeket. Nincs a szépségeszményre felelet. A folyó és az ég. Egymás lelkébe belenéz. Este meg a pezsgőbárban. Vagyunk vagy százan. Mindannyian falatok egy szájban. Nézem a szemeddel, ahogy elképzelsz. Két jelenlétet egy korty pezsgővel összefércelsz. (Ma éjjel kibélelsz.) Részegen túl nyers a test. Neked se így kell!

Állj! A tarkabarka, maci alakú mosogatószivacsról még szó eszen! Már ennek is mentolos az illata. Mint a rücskös óvszernek. A ceruza meg fenyő. A radír narancs. A vietnámi kenőcs maradt hetven forint. Egy fejfájást túl lehet élni vele.

Azután még a piac. A hatalmas szervián paprikák és a zeller. A feszes bőrű paradicsomok és a karfiol megfagyott habja. A lila hagyma költészete. Héjról héjra veszed ki a papírpénzeket a bukszádból, mintha egy virág szirmait tépő kéz lennél örökké. A bicikliúzó mellett ott van a szemcsepp. Ebből is ecloga lesz. Istennek országa nem beszédben áll, hanem erőben. Igazság által leszlet erős. Akinek van, annak adatik. Jobb a mákos laska, mint a hasis.

Liliomtiprás. Ez a szó a legjobb az impulzív vásárlásra. Majd ott-hon a lelkiismeret is kipakolódik a kalendáriummal és a fölösleges jégcsokival együtt. Csak néz rád az asztalról a friss perec. Kacsint. Török, ahogy eszed. Semmi más nem kell. Ez a történeted.